

הלוות תפליין סימן לב

ביאורים ומוספים

על כל הקלף) חבר בשם אהרון שאין בו משום אייסור מוחק, שאינו אלא בכיסוי על האותיות. ומ"מ הסיק שאין להוראות להקל נגד ח'ב"ח [יעוד אהרוןיס].

עד כתוב (שם), שלדעתי הפמ"ג (שם א"א ס"ק ד) אסור לדיסר את השעה בשבת גם משום תלול מוקעה, שהרי מטלל אותה ביהת, ולדעת הרעך"א אסור משום שהוא מתון מנתן, שמכביר בכך את הספר תורה [וראה שות' ריעק"א מהדורות סי' ט].

[ביה"ל שם]

הש בקה קשש אשר קתינה בין ראי אפשר לקלפו שיהי כל קאותיות קיימות.⁽¹⁰⁰⁾

(100) ממשמע, שאם אפשר לקלפו באופן שייהיו כל האותיות קיימות, מותר. אולם, לעניין שימת סיד על גבי כותל שיש בו שמויות, הביא הפתוחי תשובה [יריד סי' רעו ס"ק ט] מחלוקת הפסוקים, שלדעתי הפנים מאירות מותר אם ניתן לגרד את הסיד באופן שרישום האותיות יידה ניכר, ולדעת המעלן צדקה אסור אפילו באופן זה.

[ביה"ל ד"ה ואינה נכונה]

כבר נשוא על זה מכמה כתבה עליות. עין בפקתיהם-צטווה אכני-עוזו בפניך,⁽¹⁰¹⁾ לאך שאניבבו שם קצברה.⁽¹⁰²⁾

(101) שם (ס"ק פ) כתוב בשם הتورה גיטין והגט מקשור לתמותה, ממה שנקפל שדיו על גבי דיו איתן החוב כחוב אלא אם כן היהתו בו תוספת מעלה ושבה. בגין שהחותון כתוב שלא לשמה ועלין נכרב לשמה, אבל אם לא היה שום תוספת מעלה בכתב העליין, לכל הדעת אינה כלום, ולפי זה אין טית הרי נחשבה בכתב, והכתב התחתום נשאר בקשרתו.

(102) שסובור הפמ"ג לחושש לכך שככל שיש שינוי בין הכתב העליין בכתב התחתון, חשוב הכתב העליין בכתב ולבן אך באופן שהכתב התחתון נכתב לשם והכתב העליין נכתב>Name נקבע לשם, חשוב גם הכתב העליין כתוב שהרי יש בו שינוי בין הכתב התחתון.

[ביה"ל שם]

ד"כ בירור עוד קילומס עליו לשפה וכמה נפץ פקס.⁽¹⁰³⁾

(103) ואך על גב שאם כתוב על גבי כחוב לא נחשב כתוב, נשאר הכתב ההתחון מכוסה [ז"כ] העיר בשות' הר עבי י"ד רכט, מ"מ יש לומר שהוא סובר שם שאין כתוב העליין חשוב כתוב הינו משום שבטל לכתב התחתון ונעשה חלק ממנו, ולכן אין נחשב כמboseה, וכן מבואר בשות' נורע ביהודה (אהע"ז מהדורך סי' פה). וכך יש להסביר את דבר נפרש. וראה חידושי הגר"ח (על הש"ס סי' קמה).

[משנ"ב ס"ק סא]

זה הוא הדבר אכן אחר אם על-ידי-זה נפשגה צורה קאות.⁽⁹⁵⁾

(95) ואם נפלת טפה מי עפצא או מי קפה לתוך האות, כתוב הגט פשוט (אהע"ז סי' קכח ס"ק ל) שהאות כשרה, כיוון שהוא ניכרת [וראה שorthy נורע ביהודה אהע"ז מהדורך סי' פה]. ולבסוף נקבעות שחוריית מצאות זבורים שנמצאות בתוך אות ד' עד שנראית כאות ד', כתוב הדעת תורה (ס"ז) שיש להקל בשחרורית בהירה הרבה מהדריו של האות. מайдך, בשות' אבני נור (או"ח סי' ז) מבואר שנקודות אלו פועלות את דעתם משום שינוי צורה, מפני שעיקר צורת אותן היא שמקומן האות שחזור וסבירו לבן.

[משנ"ב ס"ק סג]

שאברה פמנוגה ולאין שפה עלייה.⁽⁹⁶⁾

(96) וכך אם תינוק קוראה בהוגן, כתוב לךן (הקרמת משנת סופרים ד"ה כל) שיתכן שאין הדבר מועיל להבשין, כל שאנו רואים שאין צורה עליה.

וכיוון שעריך מאד לדעת את כל פרטיו דיני 'חק תוכות', כתוב (שם ד"ה תפליין) שהחוי אדם היה מרנה עם הסופר שלא ימוחק עם סיכון לבוכ, כדי שלא יבוא לידי 'חק תוכות' אם ימוחק שלו כדין.

[משנ"ב ס"ק סד]

ואפלו מعتبر קלים על קאות לא-סדר שמק תובו אינו מוציאיל.⁽⁹⁷⁾

(97) ובטעם הדבר כתוב הלבושי שרד (על המג"א ס"ק כה). שכיוון שכובב על גבי כובג לא מועיל, כאמור בມג'ורא (גיטין יט, א), נמצא שהכתב העליין לא הוילן לאות מואמה, ולא נשאר אלא הכתב התחתון הדפסול מדוין 'חק תוכות'.

[ביה"ל ד"ה אם נפלת]

נוכח מסתימת הפקוקים דאיין נפקא-טקה בין אם געשה בעת הקפיצה או לא-כך הקפיטה.⁽⁹⁸⁾

(98) כתוב כן לאפוקי מודעת הסט"ק [הMOVABA בביב"ל ר"ה וכותב דל"ת], הסובר שאם נפלת דיו על האות לאחר חיבורה, יכול לגרור היפפה ואין בזה משום 'חק תוכות'. מפני שכבר היה צורת האות ניכרת בשעת חיבורה. ועל זה כתוב שלא נקיין כן, אלא נקיין ברעת הרא"ש, שבעל ענן פסול משום 'חק תוכות', וראה ביה"ל להלן סי' סוף ד"ה רגולן.

[ביה"ל ד"ה טפת דיו]

אם בשפתק⁽⁹⁹⁾, אם נראתה קאות מותקה: יטול לרמות גן, גשר.

(99) שאין יכול לגרור השעה משום אייסור מוחק, כמו שכבר הבהיר (סי' שם), וכן משמע במג'ורא שם (ס"ק ד). ובביה"ל שם (ס"ג ר"ה

יום ה' כ"ט חנוכה תשע"ה - (א' ב') אב הזרה שישי שב"ק

הלבבות תפליין סימן לב

לו' *עַם נְפָלָה *טִפְתָּה (סא) רֵיָה (סב) לְחוֹזֶק הָאֹתָה (סג) *נְרָאִינָה נְכַרְתָּה (סיו) הָאֹתָה, אֵין פְּקָנָה
(ס) (סדו) לְגָרָר (סה) הַדְּרוֹן *זְעַלְיָדִירְכָּה יְהִיָּה נְכַרְתָּה, דְּרוֹי (סו) שָׁק תּוֹכוֹת *וּפְסָול, מְשֻׂום דְּבָעִינָן
לְמַעַן רָהָב פְּמִינָה וְמַעַן רָהָב פְּמִינָה, וְמַעַן רָהָב פְּמִינָה וְמַעַן רָהָב פְּמִינָה
וּמַעַן רָהָב, וְהַוָּא בְּדִין אָם טָעה *וְתַמְבָּב דְּלָלָת בָּמְקוֹם רַיְ'שׁ או בִּיה בָּמְקוֹם (סמ) בְּגַם
וּמַעַן רָהָב, (סד) וְלֹא עַטְקָק. וְהַוָּא בְּדִין אָם טָעה *וְתַמְבָּב דְּלָלָת בָּמְקוֹם רַיְ'שׁ או בִּיה בָּמְקוֹם (סמ) בְּגַם
פרק א

באר היטב

פרק ה' הלכה

שער האיזיפ

(27) גנום אברהם; (28) גנום אברהם בשם רודס; (29) קריבורדיום; (30) מהלונים באוכזב; (31) פון; (32) פרידריך; (33) קרל.

ההמתקן ספוגו הפלני מברכת לו להבנין גיבר ולבגון את (א'ג'ב') על ברכות היבנה
(ס"א) דיו. והוא הדין צבע אחר אס על-ידי-
ב' נספח צורת הדאות⁹⁵. אַכְלָנִי נספח שערו על הקאות, אף שטכחה
ללקאות ואינעה נכעה איז-על-פְּרִיכָן (ס"ד) מטר לסלק, דשענו אין
קְבֻּכָּלְתָּה, וען בבאור כליה: **(ס"ב) לומזון.** בין שאגע הטפה גבור
ההאות או לא. והוא כרין אם נספח הטפה על קוו האות מפלש,
וונוטפקת הטפה גם אבחוץ להאות עד שאיןנו נכר האות בחמונתו על-
אַיִלְדִּי זה: **(ס"ג) זיאנִיג נְפָרָת.** בין שעיל-ידי-זה נספח פמונתת לאות
אַחֲרַת, גנון שעליה טפה תוק סל ב', נגראית כפ"א. או שאבנה
(ס"ה) פמונתת ואין שמה על-ידי⁹⁶. והוא דאין בשאר אותיות, ואפלו אם
עַל-יְדֵי הטפה נחדר (ס"ו) ורק קוזחה של ז"ה, בין מין או (ס"ו) שכאל,
פסול. ואם מסתפק האות אם צורתו עליין או לא. מראה
(ס"ט) לתיווק דלא חכים ולא טפש: **(ס"ד) לגדר.** ואפלו מעביר
אַקְלָמוֹס על הקאות לאחר שסק תוכו אינו מושיל'⁹⁷, מאן-אברקהש:
(ס"ה) הרדי. ואפלו אם הטפה (ס"ט) לח עדרון וחדוה כבר (ט) ננייפש.
לא אמרין שדה בכשי בעלה על הקאות, בין שעיל-כל-פנימ נפסל
צורת קאות קדם הפקון: **(ס"ו) מק תוכות.** בראש, שחוקק
(ע"מ) כתה של הקאות ובכיבו, ומפליא נשר מה שאינו מוחק בזונה
אות: **(ס"ז) ולא עזקק.** וזה גס-בן עזקקה מקוני, בין שאינו

אפאשלר הלכו שיקחה כל האותיות קבוצי (100), וברען יתר משלונות. עין שם שהאות
מעט בשגנון, רלא קו' חחיך וויל' זומת אסרי בשת גוריה דשונה פעול
הבדישן מזקע על צניר ראשון שפוח על השם, וזה לא קו' חחיה. דאס קלולו
לכלונן אם גל עלי קו' קאה פש וויל' קאי'ת. רבקני שם לטל' גו, אך רבקה
אם לא שבקת נכילת תפדר בקר נטבש האות ע'י. בקר השג על זה מהחת בתפ-
מלבד שחואת חוקadol אין לטקקייר בקען, אחרי שרוב התופקים קאלין אפלין ב-
בקב עליו. ועוד נקאה לי בז' אונת, אפלין בקב על-גע'י בקב מל' והענין
שליל אסקדון לאורה, מארה דמיטי קריבקה בראשונה צוירו לוי. בקב שמתב-
בקמה שתקבנוי "זומיניאן קפלו חוקן לא בעי" וכו'. ואם נפלה בקב עליו, בקב
לאו לא לאות אונת, מדאץ פריך לזרו את דטפה במלום בקנעה באו. די לאו בקב
מכחון לה-
ממשים דבעין זקמב', וכו'. עין בספר בית-סאייר על אבר-עוזו בסיכון לה-
דמתהלה גנשה הוות עליידי תחיקה. וכן בטעה וכובד ד' במקום ר'ש. ואין פון
פה חולק על זה ציש, עין מוקה בקב של שלמה גשין דף ב' דהיא מוקודרא: ג-
ונג-בן אין להזכיר בחוקקה. לעי מה דפסל המחבר בענין עפת דן וביען

הרגנות: 1. גרב העשויה מכותנה